

Mange vil absolut ikke baade kunne retablere Ejendommen og betale Skatten.

Som Direktør i Kreditkassen ser jeg mange Henvendelser om Laan. Man siger: Naar der kræves Eengangsskat af Ejendomsskyldens Forhøjelse, maa vi ogsaa kunne laane paa den.

Men hertil maa vi desværre sige Nej. Udsigterne til Rentabiliteten berettiger ikke til en yderligere Forøgelse af Belaeningen. Men altsaa heller ikke til en Eengangsskat.

Da jeg har et ret stort Kendskab til de økonomiske Forhold i de Kredse, der bliver ramt af Eengangsskatten, ved jeg, at mange ikke vil kunne betale.

Formuestigningen findes nemlig i Bedriften og ikke i likvide Beløb. Skal Skatten betales, vil en Realisation ofte blive Følgen.

Udsigten til at kunne betale i Rater af den aarlige Indtægt er desværre ikke stor for Landbruget, som har helt andre Vilkaar, end man har inden for de beskyttede industrielle Virksomheder.

Saadan er de faktiske Forhold desværre.

Landbruget forlangte en Henlæggelsesfond, men det blev afslaaet. Følgen er, at Beløb til Retablering nu medtages ved Formuestigningsskatten.

Man har under Krigen slaaet stærkt paa, at Landbruget skulde konsolidere sig. Men hvad er Følgen? — At de, der har søgt at gøre det, nu skal betale Beløbet i Skat, medens de andre har kunnet nyde Livet.

Ogsaa de Beløb, der skulde sikre Alderdommen, vil nu blive taget med ved Beskatningen.

Man kan med Sandhed sige, at Forslaget medfører den ene Urimelighed og Uretfærdighed større end den anden.

Der er heller ingen Tvivl om, at Forslaget vil medføre en Svækkelse af Landbrugsproduktionen. Det er derfor ikke alene uretfærdigt, men ogsaa farligt.

Som Repræsentanter for Landboforeningerne maa vi vel derfor have Lov til *ikke alene indtrængende at henstille, men ogsaa til at forlange, at de fiktive Værdier undtages fra Stigningsskatten, og at man nøjes med at tage dem med i Formuebeskatningen.*

Det gælder Forhøjelsen af Ejendomsskylden, af Besætningsværdien og af Beløbene til Retablering af Landbrugets Besætninger, Bygninger, Inventar og Jordens Gødningskraft.

Man begaar en blodig Uret, hvis man ikke tager Hensyn hertil, og man vil blive overrasket over Virkningen, hvis Forslaget gennemføres.

Der staar et Sted i Rigsdagen: Kræv Ret og øv Ret. Vi haaber, at dette stadig maa være Rigsdagens Motto over for Befolkningen uden Hensyn til, om det gælder høj eller lav.

Man bruger Basisformuen, ca. 1 760 Mill. Kr., eller kun Halvdelen af Formuen 1924. Alene dette er en stor Uretfærdighed.

Man har fastsat Skalastigning, hvorefter Beskatningen hurtigt naar 50 pCt.

Begge disse Dele er urimelige og uretfærdige.

Rigsdagen vil derfor paatage sig et stort Ansvar, hvis man i den nuværende Situation fratager Landbruget en saa stor Del af dens Driftskapital paa Grundlag af de opskruede Værdier, der hurtigt kan falde. Og den vil paatage sig en stor Forpligtelse over for Landbruget, naar Krisetiden for Alvor sætter ind.

Tilstanden er nemlig allerede ved at blive alvorlig. Mange vil allerede i Aar ikke kunne faa Balance.

Vi har i Kreditkassen mærket det ved Terminsbetalingen.

Til og med den 22. Juni i Aar indgik.....	3 412 000 Kr.
- - - - - 22. Juni 1945 - - - - -	4 000 200 -

Altsaa 15 pCt. mindre i Aar end i Fjor paa samme Tid.

Gennemførelsen af Forslaget vil i høj Grad hindre den Rationalisering, Mekanisering og Erstatning af daarlige Bygninger o. s. v., der efterhaanden er blevet en Nødvendighed. Og den vil svække vor Konkurrenceevne til Skade ikke alene for Landbruget, men for hele vort Samfund.

Forslaget forudsætter formentlig, at de nuværende Værdier i det væsentlige opretholdes.

Vi maa derfor gøre opmærksom paa: